

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722203804
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6722203804.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovej a sudcov JUDr. Jozefa Zlochu a JUDr. Danice Kočíčkovej ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 954,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 7Csp/98/2022-93 zo dňa 15. mája 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (prvá výroková veta) a rozhodol o povinnosti žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (druhá výroková veta).

1.1 Z jeho odôvodnenia vyplýva, že pôvodný žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 954,44 Eur s príslušenstvom, a to titulom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 22.06.2017. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi revolvingový úver s úverovým rámcom 5.000,- Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou mesačných splátok. Žalovaný po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal peňažné prostriedky vo výške 1.592,81 Eur, z ktorej sumy 2,80 Eur predstavujú poplatky zaúčtované žalovanému v súlade s úverovou zmluvou; napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru žalovaný uhradil len sumu 1.021,32 Eur. Keďže si žalovaný povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy riadne a včas neplnil, pôvodný žalobca pristúpil ku dňu 16.12.2019 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

1.2 Pôvodný žalobca v písomnom podaní, reagujúc tým na výzvu okresného súdu uviedol, že žalovaného do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru viackrát upozornil na existenciu dlhu a vyzval ho na jeho splatenie; dňa 05.09.2019, teda pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie dlžnej sumy spolu s informáciou, že v prípade jej neuhradenia bude požadovať splatenie celej časti úveru vrátane príslušenstva; táto bola žalovanému doručená dňa 09.09.2019.

1.3 Okresný súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 22.06.2017 zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý revolvingový úver; prvé čerpanie revolvingového úveru bolo viazané na nákup tovaru alebo služby. Zmluvné strany sa dohodli na výške úverového rámca 5.000,- Eur s aktuálnou

výškou úverového rámca 800,- Eur, na výške mesačnej splátky minimálne 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca so splatnosťou splátok ku 10. dňu v mesiaci; cena tovaru alebo služby, t.j. výška čerpaného revolvingového úveru predstavovala 790,68 Eur, RPMN vo výške 26,83 % pri priemernej RPMN 22,45 %, odplata a ročná fixná úroková sadzba 24 %.

1.4 Vychádzajúc z ustanovení §497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, §52, §53 ods.9 a §565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo aj len „OZ“) a §9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) sa okresný súd zameril na posúdenie splnenia podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.

1.5 Okresný súd, vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobcom v priebehu konania konštatoval, že žalobca úver zosplatnil ku dňu 16.12.2019 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.09.2019, a to oznámením zo dňa 18.12.2019, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 27.12.2019. Súd prvej inštancie však nemal za preukázané, že by pôvodný žalobca písomne upozornil žalovaného na možnosť zosplatnenia úveru pre nezaplatenie splátky v lehote nie kratšej ako 15 dní; predložil len výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 02.09.2019, doručenú žalovanému dňa 09.09.2019; táto časovo predchádzala splatnosti splátky, pre nezaplatenie ktorej pôvodný žalobca pristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru, t.j. splátky splatnej dňa 10.09.2019. Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že v čase doručenia výzvy veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť úver zosplatniť ešte žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením splátky, pre ktorú pôvodný žalobca mienil postupovať podľa ustanovenia §565 Občianskeho zákonníka. Okresný súd zároveň zdôraznil, že ak by akceptoval skutkové tvrdenia pôvodného žalobcu, že úver zosplatnil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.10.2019, nebola by splnená ani zákonná podmienka spočívajúca v omeškaní dlžníka so zaplatením splátky najmenej tri mesiace v čase vyhlásenia splatnosti úveru; pokiaľ by mal veriteľ platne zosplatniť úver pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.10.2019, mohol by tak urobiť len po dátume 10.01.2020 za predpokladu, že by v období od 11.10.2019 do 10.01.2020 dlžníka písomne upozornil na možnosť úver zosplatniť. Súd prvej inštancie na základe uvedeného uzavrel, že k platnému zosplatneniu úveru veriteľom nedošlo.

1.6 Keďže zo skutkových tvrdení pôvodného žalobcu súd prvej inštancie nevedel ustáliť sumu nezaplatených splátok úveru po lehote splatnosti, nemohol žalobe vyhovieť ani sčasti, preto žalobu zamietol; v tejto súvislosti poukázal na ustanovenia §150 ods.2 a 132 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.“).

1.7 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady pomeru úspechu; aplikoval ustanovenia §255 ods.1 a §262 ods.1,2 C.s.p.; žalobcovi ako neúspešnej strane sporu uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal pôvodný žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti druhému výroku rozsudku o zamietnutí žaloby a navrhol odvolaciemu súdu rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Odvolateľ zdôraznil, že žalovaný riadne neplnil dojednané splátky, v dôsledku čoho veriteľ pristúpil ku dňu 16.12.2019 k mimoriadnemu zosplatneniu úveru. Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru pre nesplnenie si povinnosti podľa ustanovenia §53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

2.2 Ustanovenie §53 ods.9 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky splnenie troch podmienok, a to, že ide o spotrebiteľskú zmluvu (a), že strata výhody splátok je viazaná na aktívne uplatnenie tohto práva veriteľa po uplynutí 3 mesačnej lehoty od omeškania (b) a ak súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie svojho práva zosplatniť celú pohľadávku (c). Mal za to, že lehota 15 dní je viazaná na faktickú možnosť veriteľa vyhlásiť mimoriadne zosplatnenie úveru po 15 dňoch, ak splnil ostatné náležitosti. V predmetnej veci bol žalovaný v omeškaní so splátkami splatnými dňa 10.06.2019, 10.07.2019 a 10.08.2019, následne pôvodný žalobca dňa 02.09.2019 zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie dlžných splátok úveru; k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pôvodný žalobca pristúpil až v decembri 2019, a teda po lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolateľ zastával názor, že postup v zmysle ustanovenia §53 ods.9 Občianskeho zákonníka dodržal.

3. Žalovaný písomné vyjadrenie k odvolaniu pôvodného žalobcu nepodal.

4. Dňa 12.07.2023 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie označené ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky – návrh na zmenu žalobcu v súdnom konaní“. Týmto žalobca BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713 navrhol, aby do konania na jeho miesto vstúpil nový žalobca – spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, ktorý so vstupom do konania súhlasil. Okresný súd uznesením č.k. 7Csp/98/2022-151 zo dňa 07.08.2023, právoplatným dňa 21.08.2023, zmenu strany sporu na strane žalobcu v zmysle predmetného návrhu pripustil.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods.1,2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods.1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ustanovenia §387 ods.1 ako vecne správny potvrdil, a to aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Podľa §387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Odvolací súd, konajúc s novým žalobcom, ktorého okresný súd pripustil do konania po podaní odvolania, preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky pôvodného žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu nesprávneho postupu právneho predchodcu žalobcu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru; predčasné zosplatenie úveru súd nepovažoval za účinné; pri tomto hodnotení vychádzal zo skutočnosti, že výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 02.09.2019 realizoval pôvodný žalobca pred dňom splatnosti pohľadávky (dňa 10.09.2019), pre ktorú následne pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (ku dňu 16.12.2019).

8. V prejednávanej veci bolo v prvom rade nevyhnutné zodpovedať otázku, či došlo k zosplateniu pohľadávky v súlade s ustanovením § 53 ods.9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie §53 ods.9 OZ upresňuje podmienky splácania záväzkov v splátkach vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv. Dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z ustanovenia §565 OZ a žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej zo splátok, so zaplatením ktorej je dlžník najmenej tri mesiace v omeškaní, ak spotrebiteľ súčasne upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. 8.1 V zmysle uvedeného má dodávateľ povinnosť čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatenie úveru tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú k zosplateniu pristúpil; počas týchto troch mesiacov nemôže dodávateľ zosplatiť celý úver, pretože by tým porušil ustanovenie §53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

8.2 Obsahom súdneho spisu je výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru zo dňa 02.09.2019, ktorá bola žalovanému doručená dňa 09.09.2019, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.12.2019, ku ktorému pôvodný žalobca pristúpil ku dňu 16.12.2019. Z vyjadrenia pôvodného žalobcu zo dňa 29.03.2023 vyplýva, že ku dňu vyhotovenia výzvy na zaplatenie dlžnej sumy (t.j. 02.09.2019) bol žalovaný v omeškaní so zaplatením splátok splatných v mesiacoch jún až august 2019. Je tak zrejmé, že právny predchodca žalobcu realizoval výzvu práve z dôvodu neuhradenia predmetných splátok úveru; dňa 02.09.2019, teda v čase vyhotovenia výzvy, ešte veriteľ nemohol mať vedomosť o tom, že žalovaný bude v omeškaní aj so splátkou splatnou dňa 10.09.2019, pre neuhradenie ktorej bol vyhlásený úver za predčasne splatný.

8.3 Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo viacerých rozhodnutiach (pozri napr. uznesenie sp.zn. 2Cdo/272/2021 zo dňa 28.02.2023, uznesenie sp.zn. 1Cdo/148/2022 zo dňa 12.07.2023 či 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022) konštatoval, že „pre spotrebiteľské vzťahy... môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný §53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v

postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa §565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z §565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškani s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka.

Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatnenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok.“

8.4 Najvyšší súd v citovaných rozhodnutiach zdôraznil, že ustanovenie §53 ods.9 Občianskeho zákonníka síce priamo neurčuje, či 15-dňová lehota na uplatnenie práva veriteľa úver mimoriadne zosplatniť začína plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby alebo tieto môžu plynúť súbežne, reagoval však tvrdením, že lehota 15 dní na upozornenie dlžníka by mala byť realizovaná pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky vyvolávajúcej zosplatnenie (nie pred začiatkom plynutia 3 mesačnej doby). Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa ustanovenia §565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že veriteľ v lehote 3 mesiacov upozorní dlžníka na to, že svoje právo predpokladané ustanovením §53 ods.9 Občianskeho zákonníka využije.

8.5 V kontexte vyššie uvedeného sa potom javí byť logické a správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že lehota 15 dní na uplatnenie práva úver predčasne zosplatniť nemôže začať plynúť skôr, ako vôbec dôjde k splatnosti tej splátky, ktorá mimoriadne zosplatnenie vyvolala. Vzhľadom na tieto skutočnosti zastáva odvolací súd názor, že k zosplatneniu úveru nedošlo postupom súladným s ustanovením §53 ods.9 v spojení s §565 Občianskeho zákonníka; nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplatneniu úveru.

9. V priebehu konania došlo ku zmene žalobcu, s ktorou skutočnosťou je spojené aj skúmanie aktívnej vecnej legitímácie. Vo všeobecnosti je skúmanie vecnej legitímácie strán konania imanentnou súčasťou každého súdneho konania; povinnosť jej skúmania v sporoch s ochranou slabšej strany konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 4Cdo/162/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 6/2022, s tým, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti.

9.1 Občiansky zákonník ako všeobecný právny predpis (lex generalis) v ustanovení §525 vymedzuje okruh pohľadávok, ktoré postúpiť nemožno. Postúpenie určitých pohľadávok môže byť špeciálnymi právnymi predpismi zakázané alebo dovolené za súčasného splnenia ďalších podmienok; takýmto špeciálnym právnym predpisom (lex specialis) je aj zákon o bankách, konkrétne jeho ustanovenie §92 ods.8. V súvislosti s postúpením pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru na nebankový subjekt Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 uviedol, že „v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa §92 ods.8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle §525 ods.2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané.“ Súladnosť postupu právneho predchodcu žalobcu však bolo potrebné posudzovať nielen v intenciách vyššie uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o bankách, ale aj s ustanovením §17 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“), podľa ktorého je možné postúpiť pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na iného veriteľa oprávneného poskytovať úvery, a to na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska (písm. a/), ak sa zároveň postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti alebo časť pohľadávky, ktorá sa stala splatnou (písm. b/).

9.2 Pokiaľ už bol v konaní vyvodený záver, že úver nebol zosplatnený platne, a teda v súlade s ustanovením §53 ods.9 v spojení s §565 Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť ani k splneniu podmienok daných ustanovením §92 ods.8 zákona o bankách v spojení s §17 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre platné postúpenie pohľadávky. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok

z nesplácaných úverov zo dňa 21.06.2023 totiž nevyplýva, že by bola predmetom postúpenia len splatná časť pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere; pri postúpení pohľadávky zmluvné strany vychádzali z predpokladu, že došlo k platnému zosplateniu úveru.

9.3 Vychádzajúc z uvedeného, súčasný žalobca nemohol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní nadobudnúť platne, a teda mu v spore nesvedčí aktívna vecná legitímácia.

9.4 Odvolací súd dodáva, že ani oznámenie banky o postúpení pohľadávky samo osebe nekonvaliduje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, preto oznámenie banky nezakladá vecnú legitímáciu žalobcu.

9.5 Na konštatovaní o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nič nemení ani skutočnosť, že súd prvej inštancie pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu až v priebehu konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že skúmanie vecnej legitímácie (či už aktívnej alebo pasívnej) je nevyhnutným predpokladom pre ustálenie záveru, či je uplatnený nárok daný a či je žalobca nositeľom toho ktorého práva a žalovaný nositeľom tej ktorej povinnosti. Súd je tak v každom štádiu konania oprávnený a zároveň povinný skúmať vecnú legitímáciu strán sporu, a to ex offa.

10. Keďže mal odvolací súd za to, že súčasný žalobca nie je v prejednávanom spore aktívne vecne legitimovaným subjektom a nositeľom tvrdených práv z predmetnej pohľadávky, pretože jej postúpenie bolo v zmysle ustanovenia §39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, postupom podľa ustanovenia §387 ods.1 C.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pretože je vo výroku o zamietnutí žaloby vecne správny; zároveň potvrdil aj závislý výrok o trovách konania.

11. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia §396 ods. 1 v spojení s §255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že tento sa k odvolaniu pôvodného žalobcu nevyjadril a v odvolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli. Za použitia základných princípov čl.4 ods.2 C.s.p. odvolací súd aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by sám bol zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana sporu náhradu trov neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s článkom 17 základných princípov C.s.p., zakotvujúcich procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania neprizná. Rozhodovanie postupom podľa §262 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.